

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Jeg hørte hr. Thulesen Dahl kommentere den ene procent, som et flertal i Folketinget går ind for, de 1,18 pct., som fru Agnete Laustsen sammenregnede MIKA- og ulandsbistanden til, men jeg hørte ikke, om Dansk Folkeparti har lagt sig fast på 1 pct.

Jeg hørte hr. Thulesen Dahl nævne, at man gerne ville lave besparelser. Jeg ved ikke, om det har noget at gøre med den computer, som vi diskuterede tidligere på dagen, og som Dansk Folkeparti har lidt problemer med, men det kunne da være rart, hvis vi kunne få at vide, hvad Dansk Folkeparti mener, der skal bruges til dansk ulandsbistand, om ikke andet så for dog at oplyse den befolkning, som siden hen skal sætte sit kryds, hvilket hr. Arne Melchior nævnte også kan få konsekvenser for, hvorvidt den danske ulandsbistand fortsat kan få lov til at være på den ene procent, som den bør være på.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig først sige til hr. Arne Melchior, at jeg selvfølgelig må komplimentere ham for, at han er bidragyder og også, som jeg kunne forstå på hr. Melchiors ordførerindlæg, i ret vidt omfang af sin gage som folketingsmedlem. Det synes jeg er godt, og det kan kun roses. Jeg er også selv i den behagelige situation, at jeg kan være bidragyder i stedet for bidragmodtager, og det er jeg selvfølgelig meget glad for, det kan vi hurtigt blive enige om.

At det rigtige tal, som skal gives i ulandsbistand, vedtages af Folketinget, kan vi selvfølgelig heller ikke blive uenige om. At der har stået ca. 90 pct. af mandaterne bag indtil nu, skal nok passe. Jeg har ikke selv talt sammen, om det er 89 pct. eller 91 pct., men det er nok deromkring. Alt det kan vi hurtigt blive enige om, og vi er også enige om, at det er godt at være i den situation, at man kan give.

Men det, jeg hørte i hr. Arne Melchiors eget ordførerindlæg, og det var det, jeg forholdt mig til, var, at der for hr. Arne Melchior ikke syntes at være nogen grænse for, hvor meget Folketinget skulle vedtage at give, og det var det, jeg anfægtede. Jeg vil stadig væk sige, at hvis jeg læser referatet af forhandlingerne her senere, tror jeg, det vil fremgå meget tydeligt, at hr. Arne Melchior faktisk ikke angav nogen som

helst øvre grænse. Der var ikke grænser for, hvad vi skulle give.

Til det siger jeg, at selvfølgelig er der det, og det er der forhåbentlig også for hr. Arne Melchior, når han tænker sig om. Også med hensyn til hr. Arne Melchiors privatøkonomi er der en grænse for, hvad han kan give.

Så må jeg sige til fru Lotte Henriksen, at vi ikke har spor problemer i Dansk Folkeparti med nogen computer. Jeg ved ikke, hvor fru Lotte Henriksen har det fra, ud over at det måske er en LO-økonom, der har udtalt sig om et eller andet ud fra vores principprogram, endda vistnok uden at læse det, så vidt jeg kunne se. Finansministeren har også kommenteret vores principprogram. Han siger vist også i B.T. i dag, at han godt nok lige havde glemte at læse det, inden han kommenterede det. Sådan er der så meget.

Men jeg vil sige, at selvfølgelig har vi da en idé om, hvordan ulandspolitikken skal indrettes. Vi ønsker, at vi skal give mærkbart færre midler. Vi vil gerne som det første ned på det niveau, som Venstre og De Konservative har angivet, og derfor støtter vi det. Men vi ser principielt helst, at det, som Danmark som stat skal koncentrere sig om, er en katastrofeposition, som vi skal give i forskellige situationer, og som skal ligge meget lavere end det, vi giver i dag, og at selve ulandsbistandstanken overlades til hr. Melchior og undertegnede ud af vores privatøkonomi.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er glad for hr. Thulesen Dahls konstatering af, hvor meget vi tilsyneladende er enige om, men jeg er blevet provokeret til at tage ordet en gang til.

Jeg startede min korte bemærkning for lidt siden med at sige, at selvfølgelig er der en grænse, og så sagde jeg ikke, hvor grænsen går. Men jeg sagde, hvem der bestemmer, hvor grænsen går, og da det er fornuftige folk, som det kloge danske folk vælger ind i Folketinget – i hvert fald, hvad det store flertal angår – skal disse fornuftige folk nok til enhver tid finde grænsen.

Men fordi jeg en måned eller en dag eller et år har givet det, som jeg synes, jeg orker og har lyst til at give for tiden, og så ser ny fattigdom for mine øjne, kan jeg jo ikke sige: Det er desværre efter lukketid. Min kasse er lukket. Og det, jeg undrede mig over i min ordførertale, er,